MERCEDES RON

PĂCATUL MEU

Bookzone
BUCUREŞTI, 2022

BOOKZONE

Prolog

— Lasă-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă şi îndreptându-se spre uşă.

Am prins-o imediat de un braţ şi am obligat-o să se uite la mine.

— Poţi să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

M-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea ceva obscur şi profund; totuşi, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fac altceva decât să trăiesc viaţa ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi şi să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceţi voi şi asta se presupune că trebuie să fac şi eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ţi-ai pierdut complet controlul, i-am zis coborând glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit. Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea şi modul în care se comporta... era exact ce făcusem şi eu înainte de a o cunoaşte; eu o târâsem după mine în lumea asta: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

Într-un fel, făcuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viaţa mea şi mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

1

NOAH

În timp ce ridicam şi coboram geamul de la noua maşină a mamei mele, nu puteam să nu mă gândesc la ce avea să-mi rezerve următorul an infernal care mă aştepta. Încă mă mai întrebam cum de ajunseserăm în situaţia asta, să ne părăsim casa şi să traversăm toată ţara până în California. Trecuseră trei luni de când primisem nenorocita veste care avea să-mi schimbe complet viaţa, care mă făcea să-mi vină să plâng noaptea sau să implor şi să răbufnesc ca o fetiţă de unsprezece ani, nu de şaptesprezece, cât aveam în realitate.

Dar ce puteam face? Nu eram majoră, mai aveam unsprezece luni, trei săptămâni şi două zile până să împlinesc optsprezece ani şi să pot pleca la facultate; departe de mama, care se gândea doar la ea, departe de acei necunoscuţi alături de care trebuia să trăiesc, pentru că de acum încolo urma să îmi petrec viaţa cu două persoane complet necunoscute şi, colac peste pupăză, cu doi tipi.

— Poţi să încetezi să mai faci asta? Mă enervezi, mi-a spus mama în timp ce băga cheile în contact şi pornea maşina.

— Pe mine mă enervează multe dintre lucrurile pe care le faci şi sunt nevoită să suport, i-am replicat îmbufnată.

Oftatul sonor pe care l-am primit drept răspuns devenise ceva atât de obişnuit, încât nici nu m-a mai surprins.

Dar cum putea să mă oblige să fac asta? Oare nu îi păsa de sentimentele mele? „Sigur că-mi pasă”, îmi răspunsese mama în timp ce ne îndepărtam de oraşul meu drag. Trecuseră deja şase ani de când părinţii mei se despărţiseră; şi nu fusese o despărţire obişnuită sau plăcută: fusese un divorţ cât se poate

de traumatizant, dar în cele din urmă acceptasem situaţia... sau, cel puţin, mă străduiam.

Îmi era foarte greu să mă adaptez schimbărilor şi mă îngrozea perspectiva de a sta cu nişte străini; nu sunt timidă, dar sunt foarte rezervată când vine vorba despre viaţa mea personală, iar ideea de a petrece douăzeci şi patru de ore pe zi cu două persoane pe care abia le cunoşteam îmi crea o stare de anxietate care mă făcea să îmi doresc să ies din maşină şi să vomit.

— Tot nu pricep de ce nu mă laşi să rămân, i-am spus, încercând să o conving pentru a nu ştiu câta oară. Nu mai sunt mică, pot să am grijă de mine... În plus, la anul o să merg la facultate şi oricum o să locuiesc singură... e tot aia, am argumentat eu, sperând să o fac să înţeleagă şi fiind convinsă că am toată dreptatea din lume.

— Nu am de gând să pierd ultimul tău an de liceu şi vreau să mă bucur de compania fiicei mele înainte de a pleca la facultate; Noah, ţi-am mai spus de mii de ori: vreau să faci parte din această nouă familie, eşti fiica mea... Ce Dumnezeu! Chiar crezi că o să te las să stai în altă ţară fără niciun adult şi atât de departe de mine? mi-a răspuns ea fără să-şi îndepărteze privirea de la drum şi gesticulând cu mâna dreaptă.

Mama nu înţelegea cât de greu era totul pentru mine. Ea începea o viaţă nouă cu un soţ nou, care se pare că o iubea, dar eu?

— Nu pricepi, mamă. Nu te-ai gândit că şi pentru mine ăsta e ultimul an de liceu? Că aici sunt toate prietenele mele, iubitul meu, munca, echipa...? Toată viaţa mea, mamă! am strigat, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

Întreaga situaţie mă scotea din minţi, asta era clar. Eu niciodată, repet, *niciodată*, nu plângeam în faţa cuiva. Plânsul este pentru cei slabi, pentru cei care nu ştiu cum să controleze ceea ce simt sau, cum era cazul meu, pentru cei care au plâns atât de mult toată viaţa lor, încât au decis să nu mai verse nicio lacrimă.

Gândurile acestea m-au făcut să-mi amintesc cum începuse întreaga nebunie. Încă regretam că nu o însoţisem pe

mama în croaziera aia nenorocită prin insulele Fiji. Pentru că acolo, pe un vapor în mijlocul Pacificului de Sud, îl cunoscuse pe incredibilul şi enigmaticul William Leister.

Dacă aş putea da timpul înapoi, nu aş mai ezita nicio secundă să-i spun da mamei mele atunci când, la jumătatea lunii aprilie, venise cu două bilete să mergem în vacanţă. Excursia fusese un cadou de la prietena ei cea mai bună, Alicia. Biata de ea suferise un accident de maşină şi îşi rupsese piciorul drept, o mână şi două coaste. Cum era şi firesc, nu putea să plece cu soţul său în insule şi de aceea i-a făcut cadou biletele mamei mele. Dar situaţia era următoarea... la jumătatea lui aprilie? În perioada aceea eu aveam examenele finale şi eram dedicată trup şi suflet meciurilor de volei. Echipa mea conducea în clasament după ce fusese pe locul doi de când mă ştiam: fusese una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea. Totuşi acum, văzând care au fost consecinţele deciziei de a nu merge în acea călătorie, aş da înapoi trofeul, aş părăsi echipa şi nu mi-ar păsa dacă pic examenele la literatură şi la spaniolă, dacă astfel aş fi putut împiedica acea căsătorie.

Să se căsătorească pe un vapor! Mama era nebună de legat! Ba mai mult, s-a căsătorit fără să-mi spună absolut nimic. Am aflat când s-a întors şi, în plus, mi-a spus-o pe un ton atât de senin, ca şi cum să te căsătoreşti cu un milionar în mijlocul oceanului ar fi lucrul cel mai normal din lume... Toată situaţia asta era absolut incredibilă şi, pe deasupra, voia să se mute într-o vilă în California, Statele Unite. Nici măcar nu era ţara mea! Eu mă născusem în Canada, chiar dacă mama era din Texas, iar tata din Colorado, şi îmi plăcea mult, era tot ce cunoşteam...

— Noah, ştii că îţi vreau doar binele, mi-a spus mama, făcându-mă să revin la realitate. Ştii prin ce am trecut, prin ce am trecut amândouă; în sfârşit, am găsit un bărbat care mă iubeşte şi mă respectă... De mult nu am mai fost atât de fericită... am nevoie de el şi ştiu că până la urmă o să-l îndrăgeşti. În plus, îţi poate oferi un viitor la care nu am fi putut spera niciodată, o să poţi merge la ce universitate vrei, Noah.

— Dar eu nu vreau să merg la o universitate din asta, mamă, şi nu vreau nici ca un necunoscut să mi-o plătească, am răspuns, simţind un fior la gândul că, peste o lună, urma să încep şcoala la un liceu de fiţe plin de copii de bani gata.

— Nu e un necunoscut: e soţul meu, aşa că obişnuieşte-te cu ideea, a adăugat pe un ton mai tăios.

— Niciodată nu o să mă obişnuiesc cu ideea, i-am răspuns, îndepărtându-mi privirea de la ea şi privind fix drumul.

Mama a oftat din nou, iar eu am sperat că discuţia se terminase, nu aveam chef să mai vorbesc.

— Ştiu că o să-ţi fie dor de prietenii tăi şi de Dan, Noah, dar priveşte partea bună: o să ai un frate! a exclamat ea încântată.

M-am întors spre ea cu o privire obosită.

— Te rog, nu-mi mai vinde gogoşi din astea.

— Dar o să-ţi placă: Nick e o comoară, a afirmat ea zâmbind cu ochii la drum. Un băiat matur şi responsabil, care cu siguranţă abia aşteaptă să te prezinte tuturor prietenilor săi şi să te ducă să vizitezi oraşul. De fiecare dată când ne-am intersectat, a stat închis în camera lui învăţând sau citind o carte: poate aveţi chiar aceleaşi gusturi la cărţi.

— Da, vezi să nu... cu siguranţă o adoră pe Jane Austen, am răspuns, dând ochii peste cap. Apropo, câţi ani ziceai că are?

Ştiam deja, mama îmi vorbise luni întregi despre el şi despre Will şi, cu toate astea, mi se părea ironic faptul că nu reuşise să îşi facă timp să vină să mă cunoască. Faptul că urma să mă mut cu o nouă familie, când nici măcar nu îi cunoşteam pe toţi membrii ei, era culmea culmilor.

— E un pic mai mare decât tine, dar tu eşti mai matură decât fetele de vârsta ta: o să vă înţelegeţi foarte bine.

Acum mă peria... „matură". Mă întrebam dacă descrierea asta mă caracteriza cu adevărat şi, chiar şi aşa, mă îndoiam că un tip de aproape douăzeci şi doi de ani avea chef

să-mi arate oraşul şi să mă prezinte prietenilor săi; asta în cazul în care eu aş fi vrut să facă aşa ceva.

— Am ajuns, m-a anunţat mama în secunda următoare.

Mi-am îndreptat privirea spre palmierii înalţi şi străzile care separau vilele impunătoare. Fiecare casă ocupa cel puţin jumătate de cvartal. Unele erau în stil britanic, victorian... în timp ce multe altele aveau un aspect modern, cu pereţii din sticlă şi grădini imense. Am început să mă îngrijorez tot mai tare când am văzut că, pe măsură ce înaintam, casele erau din ce în ce mai mari.

În cele din urmă, am ajuns la o poartă imensă de trei metri înălţime, iar mama, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, a scos din torpedou o telecomandă, a apăsat pe un buton, iar poarta a început să se deschidă. A pornit din nou maşina şi am coborât o pantă mărginită de grădini şi pini înalţi care împrăştiau un miros plăcut a vară şi a mare.

— Casa nu este la fel de înaltă precum celelalte din cartier şi de aceea avem cea mai bună vedere spre plajă, a comentat ea cu un zâmbet larg.

M-am întors spre ea şi am privit-o lung, ca şi cum nu o mai recunoşteam. Oare nu îşi dădea seama ce era în jurul nostru? Nu era conştientă că era prea mult pentru noi?

Nu am avut timp să pun întrebările cu voce tare pentru că, în cele din urmă, am ajuns la casă. Nu mi-au venit în minte decât două cuvinte:

— Doamne sfinte!

Casa era în întregime albă, cu acoperişul înalt de culoarea nisipului; avea cel puţin trei etaje, dar era greu de garantat asta, pentru că avea atâtea terase, ferestre, atâtea alte detalii... În faţa noastră se afla o verandă impresionantă unde, fiind trecut de ora şapte seara, luminile erau deja aprinse, ceea ce dădea clădirii o înfăţişare de basm. Soarele urma să apună în curând, iar cerul era pictat în multe culori care contrastau cu albul imaculat al locului.

Mama a oprit motorul după ce a ocolit fântâna şi a parcat în faţa scărilor care duceau la uşa principală. Prima impresie

pe care am avut-o când am coborât a fost că ajunsesem la cel mai luxos hotel din toată California; doar că nu era un hotel: era o casă... teoretic, un cămin... Sau, cel puţin, asta voia mama să mă facă să cred.

De îndată ce am coborât din maşină, William Leister a apărut în pragul uşii. În spatele lui veneau trei bărbaţi îmbrăcaţi în frac.

Noul soţ al mamei mele nu era îmbrăcat aşa cum îl văzusem de cele câteva ori când mă învrednicisem să stau cu el în aceeaşi încăpere. În loc de costum sau vestă scumpă de firmă, purta pantaloni scurţi albi şi un tricou albastru-deschis. În picioare avea papuci de plajă, iar părul său negru era ciufulit, în loc să fie pieptănat spre spate. Trebuia să recunosc că înţelegeam ce văzuse mama la el: era foarte atrăgător. Era înalt, mult mai înalt decât mama, şi se ţinea foarte bine. Avea trăsături armonioase, deşi semnele vârstei erau evidente – având mai multe riduri de expresie şi pe frunte –, iar prin părul său negru se vedeau deja câteva fire albe, care îi dădeau un aer interesant şi matur.

Mama a alergat spre el ca o şcolăriţă şi l-a îmbrăţişat. Eu nu m-am grăbit, am coborât din maşină şi m-am dus să-mi iau lucrurile din portbagaj.

Nişte mâini înmănuşate au apărut ca prin minune şi am fost nevoită să fac un pas înapoi speriată.

— Vă iau eu lucrurile, domnişoară, mi-a spus unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în frac.

— Pot s-o fac şi singură, mulţumesc, i-am răspuns, simţindu-mă extrem de inconfortabil.

Omul m-a privit ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

— Lasă-l pe Martin să te ajute, Noah, l-am auzit pe William Leister în spatele meu.

Am dat drumul valizei bombănind.

— Mă bucur mult să te văd, Noah, a declarat soţul mamei mele, zâmbindu-mi afectuos.

Lângă el, mama îmi făcea tot felul de semne să mă port frumos, să zâmbesc sau să zic ceva.

— Nu pot spune același lucru, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

Știam că ceea ce făcusem era foarte nepoliticos, dar în momentul acela mi s-a părut corect să spun adevărul.

Voiam să fie foarte clar care era opinia mea despre această schimbare din viața noastră.

William nu a părut ofensat. Mi-a ținut mâna mai mult decât era necesar și m-am simțit imediat stingherită.

— Știu că e o schimbare foarte bruscă în viața ta, Noah, dar vreau să te simți ca acasă, să te bucuri de ceea ce-ți pot oferi, dar mai ales să mă poți accepta drept un membru al familiei tale... la un moment dat, a adăugat, probabil văzându-mi neîncrederea întipărită pe față.

Lângă el, mama mă fulgera cu ochii săi albaștri.

Nu am fost în stare decât să dau din cap și să fac un pas înapoi ca să-mi dea drumul la mână. Nu mă simțeam în largul meu cu acele dovezi de afecțiune, cu atât mai puțin din partea unor necunoscuți. Mama se căsătorise – bravo ei –, dar omul acela nu avea să reprezinte niciodată nimic pentru mine, nici tată, nici tată vitreg, nici nimic asemănător. Eu aveam deja un tată și era mai mult decât suficient.

— Ce-ai zice să-ți arătăm casa? a propus el cu un zâmbet larg, fără să bage în seamă răceala și proasta mea dispoziție.

— Haide, Noah, m-a încurajat mama, luându-mă de braț și obligându-mă astfel să pășesc alături de ea.

Toate luminile din casă erau aprinse, motiv pentru care nu am pierdut niciun detaliu din acea vilă prea mare chiar și pentru o familie de douăzeci de persoane... cu atât mai mult pentru una de patru. Tavanele erau înalte, cu grinzi din lemn și ferestre mari. Salonul imens avea în mijloc o scară mare, care se bifurca spre ambele părți ale etajului superior. Mama și soțul ei m-au plimbat prin toată vila, mi-au arătat salonul imens și bucătăria uriașă în care trona o insulă mare, care am bănuit că avea s-o încânte pe mama. Casa avea tot ce-ți puteai imagina: sală de sport, piscină climatizată, saloane pentru

petreceri şi o bibliotecă mare, care m-a impresionat cel mai mult.

— Mama ta mi-a spus că-ţi place mult să citeşti şi să scrii, a comentat William, făcându-mă să mă trezesc din visare.

— La fel ca altor câtorva mii de persoane, i-am răspuns tăios.

Mă deranja tonul lui amabil: pur şi simplu, nu voiam să mi se adreseze.

– Noah, m-a certat mama, ţintuindu-mă cu privirea.

Ştiam că o făceam să se simtă prost, dar să fie sănătoasă, eu urma să petrec acolo un an îngrozitor şi nu puteam face nimic în privinţa asta.

William nu a părut să sesizeze schimbul nostru de priviri şi nu şi-a pierdut nicio clipă zâmbetul.

Am oftat frustrată şi stingherită. Totul era prea diferit, extravagant... nu ştiam dacă mă puteam obişnui să trăiesc într-un astfel de loc.

Brusc, am simţit nevoia să fiu singură, aveam nevoie de timp pentru a putea asimila totul...

— Sunt obosită. Pot să merg în camera pregătită pentru mine? am întrebat pe un ton mai puţin dur.

— Sigur, camera ta şi cea a lui Nicholas se află în aripa dreaptă la etajul doi. Poţi să inviţi pe cine vrei să vină la tine, pe Nick n-o să-l deranjeze: în plus, de acum înainte veţi împărţi sala de jocuri.

„Sala de jocuri? Pe bune?" Am schiţat un zâmbet, încercând să nu mă gândesc că de acum înainte eram nevoită să conviețuiesc şi cu fiul lui William. Ştiam doar ce-mi povestise mama despre el, şi anume că avea douăzeci şi unu de ani, studia la Universitatea California şi că era un încrezut insuportabil. Mă rog, ultima parte am adăugat-o eu, dar cu siguranţă era adevărat.

În timp ce urcam scările nu puteam să alung gândul că, de acum înainte, eram nevoită să conviețuiesc cu doi indivizi pe care nu-i cunoşteam. Trecuseră şase ani de când un bărbat –

tatăl meu – stătuse în aceeaşi casă cu mine. Mă obişnuisem să fim doar noi două, eu şi mama. Viaţa mea nu fusese niciodată o poveste cu zâne, mai ales în primii unsprezece ani de viaţă; problemele cu tatăl meu ne marcaseră viaţa şi mie şi mamei.

După ce tatăl meu a plecat, eu şi mama am mers înainte, încet-încet am reuşit să convieţuim ca două persoane normale şi, pe măsură ce creşteam, mama a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele. Îmi dădea libertatea pe care o doream şi asta pentru că avea încredere în mine, iar eu în ea... asta, cel puţin, până când a decis să îşi bată joc de toată viaţa noastră de până atunci.

— Asta e camera ta, mi-a arătat mama când a ajuns în dreptul unei uşi din lemn închis la culoare.

I-am privit pe mama şi pe William. Aşteptau reacţia mea...

— Pot să intru? i-am întrebat în zeflemea, văzând că nu se dădeau la o parte din uşă.

— Camera asta e cadoul meu special pentru tine, Noah, m-a anunţat mama cu ochii sclipind de nerăbdare.

Am privit-o circumspect şi, de îndată ce s-a dat la o parte, am deschis uşa cu grijă, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc înăuntru.

Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost mirosul îmbătător de margarete şi de mare. Privirea mi-a fost atrasă de peretele aflat în faţa uşii, care era în întregime din sticlă. Priveliştea era atât de spectaculoasă, încât pentru prima dată am rămas mută. Întregul ocean se vedea din locul în care mă aflam; casa era construită probabil pe o stâncă, pentru că de unde stăteam vedeam doar marea şi impresionantul apus de soare care tocmai se desfăşura în faţa ochilor mei. Era uimitor.

— Doamne sfinte! am repetat cuvintele care deveniseră preferatele mele.

Ochii mei au continuat să analizeze încăperea: era enormă, pe peretele stâng se afla un pat cu baldachin plin de perne albe, în ton cu culoarea pereţilor, care erau vopsiţi într-o nuanţă plăcută de albastru-deschis. Mobilele, dintre

care ieşeau în evidenţă un birou cu un uriaş calculator Mac, o canapea drăguţă, o măsuţă de toaletă cu oglindă şi o bibliotecă imensă în care erau toate cărţile mele, erau de culoare albă şi albastră. Culorile acestea, împreună cu priveliştea senzaţională pe care o contemplam, erau cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

M-am simţit copleşită. Toate astea erau pentru mine?

— Îţi place? m-a întrebat mama din spatele meu.

— E incredibil... mulţumesc, am răspuns, simţindu-mă recunoscătoare, dar, în acelaşi timp, şi stingherită.

Nu voiam să mă cumpere cu astfel de lucruri, nu aveam nevoie de ele.

— Am lucrat cu o decoratoare profesionistă aproape două săptămâni... voiam să aibă tot ce ţi-ai dorit vreodată, iar eu nu am fost în stare să-ţi ofer, m-a informat ea emoţionată.

Am privit-o câteva clipe şi mi-am dat seama că nu puteam să mă plâng în privinţa asta... O astfel de cameră este visul oricărei adolescente şi al oricărei mame.

M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Trecuseră cel puţin trei luni de când o îmbrăţişasem ultima dată şi ştiam că pentru mama era un lucru important.

— Mulţumesc, Noah, mi-a spus la ureche, aşa încât să nu o aud decât eu. Jur că o să fac tot posibilul să fim fericite amândouă.

— O să fiu bine, mamă, i-am răspuns, ştiind că ceea ce îmi promitea nu depindea de ea.

Mama mi-a dat drumul, şi-a şters o lacrimă care îi alunecase pe obraz şi s-a dus lângă noul ei soţ.

— Te lăsăm să te instalezi, mi-a spus William pe un ton amabil.

Am dat din cap, fără să-i mulţumesc. Tot ce se afla în camera aceea nu presupunea niciun efort pentru el: erau doar bani.

Am închis uşa şi am observat că nu avea zăvor. Podeaua era din lemn şi era acoperită cu un covor alb atât de gros, încât

se putea chiar şi dormi pe el. Baia era la fel de mare cât fosta mea cameră şi avea duş cu hidromasaj, cadă şi două chiuvete separate. M-am apropiat de fereastră şi am privit în jos. Chiar sub fereastra mea se aflau grădina din spatele casei, imensa piscină şi grădinile cu flori şi palmieri.

Am ieşit din baie şi abia atunci am observat mica deschizătură fără uşă de pe peretele din faţa băii. Dumnezeule...

Am traversat camera şi am intrat în ceea ce bănuiesc că era visul oricărei femei, adolescente sau fetiţe: un dressing, şi nu un dressing gol, ci unul plin cu haine noi. Am respirat adânc şi am început să îmi trec degetele peste incredibilele haine. Toate aveau etichetă şi a fost suficient să văd doar preţul uneia ca să-mi dau seama cât de scumpe erau. Mama era nebună, sau oricine o convinsese să cheltuiască atâţia bani.

Nu puteam să scap de senzaţia incomodă că nimic nu era real, că în curând aveam să mă trezesc în vechea mea cameră, cu hainele mele obişnuite şi patul meu de o persoană; şi mai rău era faptul că îmi doream din tot sufletul să mă trezesc, pentru că aceea nu era viaţa mea, nu era ce îmi doream... îmi doream din tot sufletul să mă întorc acasă. Am simţit un nod în stomac atât de neplăcut şi o nelinişte atât de adâncă, încât m-am aşezat pe jos, mi-am sprijinit capul pe genunchi şi am respirat adânc de mai multe ori, până când am reuşit să-mi înăbuş plânsul care îmi dădea ghes.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, prietena mea Beth mi-a trimis chiar atunci un mesaj:

Ai ajuns bine? Deja mi-e dor de tine.

Am zâmbit privind ecranul şi i-am trimis o poză din dressing. Imediat am primit vreo cinci emoticoane cu gura căscată.

Te urăsc! Ştiai asta?

Am râs şi i-am scris un mesaj.

Dacă ar fi după mine, ți-aș face totul cadou. De fapt, aș da orice să pot fi cu voi acolo, acasă la Dan, să ne uităm la un film sau pur și simplu să ne petrecem timpul pe canapeaua jegoasă din camera ta.

Nu mai fi așa negativistă, bucură-te de ce ai, fir-ar să fie, că acum ești bogată!

Eu nu eram bogată, William era.

Am lăsat telefonul pe jos şi m-am îndreptat spre valizele cu care venisem. M-am grăbit să scot nişte pantaloni scurţi şi un tricou simplu. Nu voiam să-mi schimb felul de-a fi şi nu aveam de gând să încep să mă îmbrac cu tricouri de firmă.

Am intrat la duş, dorind să scap de toată murdăria şi de disconfortul călătoriei lungi. M-am bucurat că nu eram dintre cele care trebuie să depună eforturi serioase ca să le stea părul bine. Din fericire, eu moştenisem părul ondulat al mamei şi aşa arăta după ce l-am uscat. M-am îmbrăcat cu hainele pe care le alesesem şi mi-am propus să dau o raită prin casă şi să caut ceva de mâncare.

Era ciudat să mă plimb pe acolo singură... mă simţeam ca o intrusă. Eram sigură că o să dureze mult să mă obişnuiesc să locuiesc acolo, dar mai ales să mă obişnuiesc cu luxul şi imensitatea acelui loc. În fostul meu apartament era suficient să vorbim un pic mai tare decât o făceam în mod normal ca să ne auzim una pe cealaltă. Aici lucrul ăsta era absolut imposibil.

M-am îndreptat spre bucătărie, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Muream de foame, organismul meu avea nevoie urgent de nişte mâncare nesănătoasă.

Din păcate, când am intrat, am constatat că nu eram singură.

Cineva scotocea în frigider, cineva căruia nu-i vedeam decât părul negru din creştetul capului. Exact în clipa în care mă pregăteam să spun ceva, un lătrat asurzitor m-a făcut să ţip mai tare decât era cazul, aşa cum fac copiii mici.

M-am întors speriată chiar în momentul în care capul din frigider apărea pe după uşă să vadă cine face asemenea scandal.

Dar nu el mă speriase: lângă insula din bucătărie stătea un câine negru, frumos într-adevăr, dar care mă privea de parcă ar fi vrut să mă mănânce bucăţică cu bucăţică. Dacă nu mă înşelam, era un labrador, dar nu puteam băga mâna în foc. Mi-am mutat privirea de la câine la băiatul care stătea chiar lângă el.

L-am observat curioasă şi, în acelaşi timp, cu uimire pe cel care mai mult ca sigur era fiul lui William, Nicholas Leister. Primul lucru care mi-a venit în minte în clipa în care l-am văzut a fost o exclamaţie: „Ce ochi are!" Erau de un albastru precum cerul, la fel de deschis ca pereţii camerei mele, şi contrastau uluitor cu nuanţa neagră abanos a părului, care era nepieptănat şi umed de transpiraţie. Probabil făcuse sport, pentru că purta colanţi şi un maiou larg. Dumnezeule, era foarte drăguţ, trebuia să recunosc, dar nu am permis acestor gânduri să mă facă să uit pe cine aveam în faţă: era noul meu frate vitreg, persoana cu care urma să locuiesc timp de un an, experienţă care, intuiam eu, avea să fie o adevărată tortură... Iar câinele său continua să mârâie la mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Eşti Nicholas, nu-i aşa? l-am întrebat, încercând să-mi controlez teama faţă de animalul afurisit, care nu înceta să mârâie la mine.

M-a surprins şi m-a enervat felul în care şi-a îndreptat privirea spre câinele său, zâmbind.

— Chiar el, a afirmat, fixându-mă din nou cu privirea. Tu trebuie să fii fiica noii soţii a tatălui meu, a comentat, iar mie nu mi-a venit să cred că a spus asta pe un ton atât de rece.

L-am observat pe sub gene.

— Cum ziceai că te cheamă? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, uimită şi neîncrezătoare.

Nu ştia cum mă cheamă? Părinţii noştri se căsătoriseră, eu şi mama ne mutaserăm la el acasă şi nici măcar nu ştia cum mă cheamă?